

impressam clarè representantem eundem Deum: q̄ et qui
 nominant expressam, plerique negant impressam esse potest.
 q̄ Deus per se immō: est invisibilis, non in per se immō:
 potest esse visus, cum visio natio debeat fieri à p̄rio
 intrinseco, ut red dat animam vidētem, ut patet.
 Dein falsum est eam sp̄m, si daretur fore infinita
 perfectio, in esse, q̄ si sine sp̄is representant sub-
 iectum non est tam perfecta, quantum ip̄a subiecta, sic
 et sp̄is representant Deum, non debet esse equalis
 Deo in perfectione essentiali, sed in virtute repre-
 sentativa, i. debet habere virtutem representandi to-
 tum Deum.

Secutio 3^a

De p̄rio sp̄ificatiōis actionis.

Secutio est de p̄rio sp̄ificatiōis extrinseco, à quo
 sumit rei distinctio, nunquam à signo. In quo
 suppono 1°. actionem sub hoc nōe distingui ab oī
 alia entitate per ordinem ad agens, quia vocat
 in distinctio generica, nulla n. alia res dicit ordi-
 nem ad agens, ut sic, nisi actio; q̄ est. Suppono
 2°. actiones induari per t̄ro, et per agentia, q̄ hac
 nō actio non pot. non esse fieri nūq̄, et ab hoc; q̄
 natio variabit variato hoc nō t̄ro, et hoc nō agente.
 Suppono 3°. eductioem distingui quasi genericè à
 creatioe per ordinem ad subiectum, q̄ eductio est produ-
 ctio rei in subiecto, non ita creatio.

suppono

Suppono 4°. actiones n^o distingui in specie
per ordinem ad diversa spei substa, q^a in eod^e
spei substa possunt esse actiones spei diversa, ut califa-
ctio, & refrigeratio in aqua: & e^o d^o, in diversis spei sub-
stis possunt esse actiones eiusdem spei, ut califatio
in aere, & in terra. Suppono 5°. actiones non
specificari per ordinem ad diversa spei p^oca effectiva, q^a id
spei p^oca non pot habere actiones spei diversas, ut ead^e
lux solis califactionem, & illuminationem: idem t^uq^{ue}
apprehensionem, iudicium, & discursum: & e^o d^o diversi
spei p^oca pot habere ead^e in spei actiones, ut sol, & ig-
nis califactionem.

Itaque solum estas investiganda specificatis-
tinctio actionis per ordinem ad unum p^ocaum.
Et Scotus in 1° dist. 13. q. vna, Albertus Magnus 5.
Physicor, tractu 3. c. 1., & Surtmou in Physica d. 11.
sect. 8., cum alijs existimant actiones specificari per
vot^o p^oca sumptis. Probant 1°. q^a actus non
specificari per ordinem mater, sed p^oca sumptum, ut pa-
ret; q^d et actus non debet specificari per unum
vot^o mater, sed p^oca sumptum. 2°. q^a genera-
tio, & creatio eiusdem rei mater sunt diversae
spei, q^d habent dist^o idem specificam a p^oca-
tate tri.

Sit nota, & unica ita: actiones su-
munt dist^o idem specificam a solis tri mater
sumptis. Haec est ratio in 1° Q^o, & sumitur ex 8.
Th. 1. pe. 7. 23. a. 1., & q. 46. a. 1., eam exprimit Scot.
d. 48. sect. 3. n. 18. Pr^o q^a in tri non
est assignabilis aliqua p^oca, qua specificet actus.

ones; & eius frater sumptus non specificat illas.
 Quod ideo dicitur ad l. finitum oppositae
 inia ideo actum specificari per obam
 facti sumptum, & non ponit obam, sed obam extrin-
 secus actus est, inum ut actionis, cum sit inus in-
 trinsecus, ideo per se ipsum, & non per aliquam
 facultatem specificare actionem, & sui suam arti-
 tatem inmediate ponit per talem actionem. Ita-
 ceor in me non percipere subtilitatem huius res-
 ponsionis; de hoc. n. ipso inquirimus, rationem mi-
 nimam quod inus intrinseci ponit per actionem speci-
 ficet eandem actionem in se mate acceptam, ob-
 tum ut, & inus extrinsecus, & non ponit per co-
 gitionem, frater acceptam illam specificet. Tu vero res-
 pondeas ideo ita contingere, quod ille ponit, ipse vero
 non ponit; & videtur manifesta petitio quod.

Quod ideo obam specificare sub aliqua
 facultate cogitionem, quod post obam adhuc
 est aliquid in eadem, quod pertineat ad cogitentem,
 accipit per illud cogitatio restringitur ad aliquam speciem,
 quae est ratio facultatis sub qua non ita in tuo ponit,
 quod nil est post unum, quod pertineat ad actionem, accipit
 per nil aliud magis restringitur actio ad aliquam ordinem
 operandi, & ad aliquam speciem, quam per ipsam entitatem
 uti producti.

Replebis. Modus ponendi superna, in-
 dependenter, libere, unitate, & c. uti,
 at in spe actionis, ut vs. eadem quantitas, Inhabitis-
 tia ponit nate in subto, & eadem ponit superna.
 Et ex. subto triat duas actiones spe divas, & c.

Replebis

991
Necq; aī: nam modi affectionis non specificant, sed gene-
raliterant actiones, ut patet, nāle. n., & supernāle,
dependens, & independens, liberum, & nativum, vi-
tale, & non vitale, ut sic, & sic dicuntur.

Probetur, quod nāle, & supernāle res-
piciunt transcendentem dīctum frātē
prium; & quoniam vix nāle sit id in spē, dīct.
se tñ erunt in spē actiones. Suar. in ellet. ubi
D. n. 21., & D. l. in 3. p. d. 31. sect. 6. in dīctōne sexti ar-
gumēti pp̄ hanc instantiam existimat esse valde gō-
silem sūmā vīam: S. P. qui nosram sequuntur faci-
le vixit prium nēc frātē dīctum, q̄ non pot' dari
prium frātē dīctum, quin vial dīctum vīam nāle,
prium vico calōis, & līlum nāle, & supernāle p̄du-
cat, semper id p̄cat per eandem spē vīam calō-
factivam. tñ cum vīis sit id, & idem prium frātē,
non apparet un' actiones spē distinguend.

Si respondet: q̄ qua separantur sub aliqua spē
possunt in unā spē infimā iterum unī-
ri, vō: actio nāle, & supernāle separantur sub acti-
one in vīi per dīctā nālitatē, & supernālitatē, &
postea unīuntur in eadem spē infimā actionis vīam
ad quantitatem. Rēse possumus l. concedendo
sequel., & ap̄tando instantiam in sūmā vīi de unitate
sūmā; nam in eadem spē infimā mēta sub dīctō-
da abstractione à mēta unīuntur multa dīctā spē dīctō,
quā iam sub spē qualitatē, & dīctā motiva exant
separata, vō. / Oīj sō est admirativus, q̄ est dīctō
curivus / Oīj homo est vīvibēlī, q̄ est admirativus
vīvī. / Alia est instantia ap̄tandi pot' in spē vīvī.

seena: fra. n. in coi est genus ad malem, et spualem,
 corruptibilem, et incorruptibilem, uiuentem, et non uiuen-
 tem: ecce ubi anima ratiu, et equina separantur
 sub fra in coi per male, et spuale, per corruptibile,
 et incorruptibile, et itecum uniuersi in spe subalterna
 uiuentis.

Rice possumus 2. distinguendo ratiu: possunt
 item uniri in unam spem in finem qd
 entitatem physicam, neq. riam: quoad riam metum,
 id. riam. Nam mety incurran in illas actiones, qd
 illar. physicam entitatem introspicias, solum admira-
 uectis illas uire in es, qd utraque potuat, ac in
 utraque esse actionem: deinde differre, qd una potuat
 cat dependenter, alia independentes a subto: der-
 rigne rursus rixe, qd utraque sic pductio talis en-
 titatis, nimirum quantitati. Et in hoc sensu
 existimamus fieri spificadem actionum per suos
 tros male, s. male acceptos, qd non potest reperiri
 ulterior rix in actione, pnes suos tros pductos,
 quam esse pductione, talium tros. Et ideo in cod
 pnto actioni, op. s. relati, uiter collocari solent
 entitates m. se subiales, et alia m. se accientales,
 ut pductione, subiar, in opinione Suar., et relati
 subiar, in opinione, qua n. distinguit illa a finis.
 nam mety solum attendit ad riam, s. dicitiam cer-
 rum, non uero ad phynas ipsar. entitates. In
 quo et sensu dicitur cor. s. & Deoseb cum snia
 coi o. primu que caliditimum esse eius ei spci, siue
 illud illud sit male, siue superna q. s. Deu, s. conis,
 s. sst, siue piper. Ex his patet solius ad 2. fin.

um.

103
tunc iura sua, negando creationem, et generationem
eiusdem rei mater sumpti differre specie materia, cum
in eo tandem riant, quod utraque sit productio talis
rei.

Sectio 4.^a

Varia differre c^a. actionem explicanti?

Prima est, & una actio dicitur fieri possit per
aliam actionem? Affirma est oio uera: un
nicum, et effectus finitum est, q^a ex eo, qd una ad
fiat a proprio agente, & ab alio per aliam actionem
non desinit esse immo. dependia a suo agente, &
non repugnat, qd fiat per aliam actionem.

Negat Suarez. in collecta d. 15. sect. 10. n.

B. et T. 3. in 3. p. d. 47. sect. 3. Et d^o sup
sunt, et Barq. 1. p. d. 166. c. 4. n. 9. 1. q^a ois actio
totalis de se sufficiens est ad producendum de nouo
& conservandum summum sine consortio alterius,
sed si proprium ageat, suspendat suum reversionem, talis
actio non poterit ullo modo reservari per aliam acti
onem; & Pet. Dist. min.: de se est sufficiens p
se loquendo, si. minorem: per aliam loquendo, ne
eo min. Nam et actio, qua nati producitur unio, et
ubi, et quilibet alius modus, de se est sufficiens per
se loquendo ad producendum, et reservandum talem
modum, per aliam vero non ita, q^a si destruat sub
rum unum est modus, neque dicitur poterit mane
re talis unio, neq^e in eo casu sufficiens est actio
ad illum modum, & sic producendum, & conservandum.

2° una exia nⁱ pot^t exire per aliam,
 nec una substia subsistere per aliam,
 nec unum ubi ubicari per aliud; 3° nec una ad
 fieri per aliam. Hoc funtium nullum est, ut con-
 stat ex d. 7. sect. 5. Et Hæc tñ et ex locis ibidem in-
 tatis. Ideo. n. una exia non pot^t exire per aliã,
 q^a exia est ipsissimum esse rei, nulla aut ex pot^t esse
 ipsa per aliq^u q^o non est ipsa. Substia uo bene
 pot^t subsistere per aliam substiam, et unum ubi u-
 bicari per aliud, ut patet ex ips^o locis.

2ª est actio unum per se cum suo tri-
 officiat? Affrãt Suar. de actionibus pon-
 civis subiar, in dlet. d. 20. sect. 5. n. 27, et d. 46. sect.
 6, et d. 3. in 3. p. d. 50. sect. 6. Et Dicit: non ita et pou-
 ctivis accion. Rão ã, q^a actio subializ est via ad
 substiam, et illam complet in rãoe entis ab aliis; 2° em-
 salvens non dicitur inhaerentes, q^a et actio productiva
 accionis est via ad accionem, illudq^o complet in rati-
 one entis ab aliis, et cum illo habet suam oppositio-
 nem; 3° hõis actio, et nulla debet unum per se
 cum suo tri consequere.

Alij de oibus affrãt: 1° q^a ideo substia
 facit unum per se cum substia, et inhaerentia
 cum accione, q^a substia est trii substia, et inhaeren-
 tia est trii accionis, et et actio est trii, et comple-
 mentum sui trii, et rei per illam producta, cum per ac-
 cionem constituat in ratiõne entis ab aliis; 2° eor-
 data maiori, regarda est minor, q^a trii supponit
 sem invidiam, ut unio, sive inhaerentia supponit ex-
 trema, et substia nã, non ita actio sem productam, cum

ratio

navis illam fieri ac, ut nostro modo considerandi.

2. q^d esse ab alio includit in essia entis
creati, si habet esse ab alio per actionem;
q^d actio est complementum entis creati, ut creatum
est, acq^uo efficit unum per se cum illo. Diss. mai: esse
entis ab alio radice includit in essia entis creati, id^o ma:
esse entis ab alio patet, nego maiorem. Vide d. 3. sect. 2.
à & Ob. 1.

Cois q^d scia negat de oibus, q^d ois actio q^uo
est fieri suus ab hoc, acq^uo nunqua
pot^{est} actio sine utroque vi illis, si p^{er} utrunq^{ue}
viam est ens completum istius, p^{er} actum actionis;
q^d n^{on} pot^{est} ad utrunque viam, nimirum p^{er} ut est fieri
vi suus ab hoc, s^{ed} dependia entis creati ab alio
cum illo facere unum per se, et esse ens incom-
pletum. Quamvis n^{on} id^o videri admittat in linea
vii superficiali, id^o v^{er}o sub diversa consideratione contin:
q^uo fit, ut patet, q^d linea p^{er} indivisibili, dicit^{ur} com-
ponere superficiei, et esse ens incompletum, ac v^{er}o
que divisibili non illam componit, et tunc est ens
completum: actio v^{er}o que est actio est fieri suus
ab hoc, et in hac consideratione est ens completum
commissum p^{er} actum actionis; et v^{er}o que dicit^{ur} ef-
ficere complementum entis creati in ratione entis ab alio,
est et fieri suus ab hoc; q^d semper est sub ead^{em}
consideratione.

3. est q^uo actio dependeat q^uo d^{icitur} a
subto? Antiqui oes, ut salutaris ois illis,
q^d in sua entitate physica, ac real^{iter} est accien, depen-
dere à subto in h^{abitu} q^uo actus, definitio, ois in actione

collat^{ur}

collocantur ut in subto, & in agente, & in passio, & in trio;
 ac vero suar, cum nullam actionem in agente, ut sic,
 collocandam esse constaret, ut ostendimus in tractu d' can-
 sis q. 1. a. 4., et actionem creativam in trio, quem per-
 di, tamquam in subto esse non posse adiminetere,
 ne viii aliquo modo prius esse creatione dicat, alia-
 uiam expositio in elat. d. 20. sect. 5. n. 25., et d. 48.
 sect. 4. n. 10., eandem que ingreditur (e. in hoc q. cap.
 de decem p'is q. 1. a. 1. & perum dicentes sufficere
 re subto p'is, & denominationi, ad hoc ut
 aliquid in sua physica, et reali entitate sciens,
 accipit actionem creativam quantitatis; Cuius
 uia, v. p. uia e' actioni in sua entitate, q. 1. b.
 non habeat subto inhesionem, habet en' subto
 p'is, & denominationi, q. 1. denominat agentem,
 cum quo non facit unum perse.

Si obias, q. 1. et habitus, cum ut in sua
 physica entitate subto, habet subto
 denominationi, & p'is, cum quo non facit
 unum perse, et habere tale subto n' sufficit, ut
 aliquid in sua reali entitate sciens. Nunc ha-
 bitus ex na sua esse ens per se exiens, et independens
 a tali subto, per acci' uis dare in eadem
 denominationem, actionem uis creativam per se, et
 ex na sua esse ordinatam ad talem denominationem
 tribuendam subto, cum quo non faciat unum perse.

Si uis q. 1. p'is subiali, ex na sua
 est ordinata ad nam, quam denomi-
 nat p'is, et habere ex na sua subto denomi-
 nationi, non sufficit ad rationem acci' physici

Et hoc q. 1.

ad hoc. Nōnt formam ita esse ex nā sua ordi-
natam ad mām, ut sit cum illa faciat unum per se,
s. ita ut pertineat ad ep̄iam alicuius reij, q̄t sit
unum simplex ens, in quo consistit rās entij, ep̄iam
tū per se.

Libenter accipio hanc dōiam, ex qua eu-
denter confirmo nostram sūiam de p̄ri-
li ratione subie traditam d. 5. sect. 1. à Et Sit e. c.
et Quam, eiusque sequaces, s. uolentes, s. nolentes,
in nostray p̄i, traho. Quid aliud est ep̄iam accientij
physici, et realij, in eo saluari, q̄t ex nā sua sit or-
dinatum ad p̄bandam denominationem alicui subij,
cum quo non faciat unum per se, nisi accientij phy-
sici, et realij illud, quod non pertinet ad 1.^m ip̄m
physicum, et realium, s. ad ep̄iam alicuius entij sim-
plex, s. solum ad denominationem, s. ad 2.^m ip̄m rei?
Sentiant et nobiscum Doctores, si modo illi ex-
et illi uelint, qd dicant: alioqui exponant nobis
quid sit nens per subijm denominationis, cum quo
non faciat actus unum per se: in quo sensu illi
sunt, quae diximus in tracta de Causis q. 2. a. 5. de inha-
erentia ināli.

Ad q.^o d. dicendum est oīam actionem dicere or-
dinem ad subijm, tamquam ad 1.^m ip̄m
rei, in quem ultimo cadunt oīes denominationes ac-
cidentales. Den. oīis creatio denominat agere, oīs
ueroeductio, q.^a n. 15. est p̄ductio huius ab hoc,
s. et in hoc, ides. dicit ordinem et ad p̄prium
subijm, à quo dependet eade mōdo, quo sūij p̄-
ductus quoad ep̄iam, tamquam à cā ināli, et quoad
ep̄iam

epiam, tamquam à suo no; ut dicam est in tractu de
Causis q. 3. a. 2. & Degeneratione, et a. 3. & Probatur
hoc.

¶ Est actio creativa in alijs esse possi-
sit alicui crea? Negam sciam tenent
cõiter Scholastici cum Magistro in 4. dist. 5., § 85.
l. p. q. 46. a. 5., et Scotus in 4. dist. 1. q. 1. uterque cum
suis eandem varijs rationibus demonstrare conentunt, et
non convincunt, ut facit Suarez d. 20. sect. 2. n. 12., et
n. 34., et 70.: Unde Suarez ipse vocat hanc sciam magis
certam ex pñijs de Fide, quam evidentiam ex ratione
naturali, nec aliam ipse adducit, nisi congruentiam im-
dam ex supposito, pñijs de Fide, nimirum qd si vire-
mus creandi non est rationali, de facto alicui crea spū-
ali ordinis Angelici, cum non sit pñibit alius ordo
nobilitate creaturæ, non videtur pñibit aliqua crea,
cui sit in alijs illa nobilissima virtus. § 107.

Ego certe n̄ audeo à scia rei recedere,
et miror homines doctissimos, et pñissi-
mos, dum binam opoim velut sine pñitatem fac-
ere, fecisse dimittunt nulla cogente ratiõ eundẽ
de, ac ipse facerent. Propterea Durandus homo
sui iuris non dubitavit affirmare in 2. dist. 1. q. 4.
Errare eo dum non videt manifestam repugnan-
tiam, na tã õmeo negate de opoim ad aliquid
faciendum, et quidem in pñentiõ nulla appa-
ret, ut constat apud õe. Scotus n. 15. lumen conclu-
dit non posse Angelum per aliquam pñitatem acri-
talem creare aliquam substantiam, non in õe ostendit
non posse per unam substantiam unam creare aliam sub-
stantiam

am

am de rigendo acisorem per itam, et utilitatem: si-
militi. Et solum demonstrat non posse creatam creare
independenter à cā. l., neque posse creare eā en-
credibile, q̄a posset creare se ipsam, non en? demō-
strat impossibilem esse creatam, quā dependente à
cā. l. posse creare aliquid in aliquo sp̄e, et sp̄e, aut
sat in indivisibilem. Neque et ostendit hanc
inveniem creatam debere natio esse simpliciter infir-
tam ex eo, qd̄ id, qd̄ creati, sit in p̄ia infinita.
notata, i. in nihilo: nam nullum en, creatum dis-
tat infinitate à nihilo, q̄ n̄ participat in faisi-
de esse, qd̄ est opp̄ium nihilo. Ipse denique sua
nihil includit, q̄a bene pot̄ Deus facere alios mun-
dos, et in illis alios ordines, vtz Angelos nobili-
ores, et in ordine isto Angelos actuali aliquem
videre sp̄um, cui talis virtus sit realis.

Faciunt et̄ ad p̄m affirmā corroboran-
dam ea oia, quae diximus d. 6. sect. 6.
de substantia creabili, cui debeantur aucta superna-
lia: et in Supplemento h̄o p̄ q. 2. et h̄umilis a. 2.
de substantia p̄b̄li, cui sit realis, certa copio sum-
mum ipsium. Denique ea ratio facit, quod oia
cā. creata de facto extrahit suum eff̄um de nihilo,
q̄a se vera de tali eff̄i, quem vere ponit, n̄
erat in re, n̄a; h̄. n̄. id n̄, dicat̄ ponere ignem,
de quo aliquid erat in re, n̄a, nimirum mā, n̄ p̄-
omnis, id, qd̄ vere ponit, h̄ non dicitur n̄a pon-
ci, non est estus ignis, sed f̄ia, et unio illius ad
mā; de f̄ia vero, et unione n̄a erat in re, n̄a,
accipit ignis suum eff̄um ponit̄ de nihilo vocat̄
ad esse.

ad esse. Quod uero de facto nulla causa creata aliquid producat, nisi in materia, uideatur esse ratio ab Aristotele non appositae, sicut et causis malibus agendi uim ea ratio recessit, ut semper agant prius in propinquum, quam in remotum: neque quodam modo in hac conditione potest dispensare, & de factis dispensauit cum causis immutabilibus, ut in tractatu de Causis q. 2. n. 7. & Ceterum est diximus cum Suarez, ita poterit in illa dispensare cum aliqua creatura, dando illi uirtutem uocandi rem de non esse ad esse sine ordine ad substantiam, in quo consistat finalis ratio creationis.

Sectio 5^a

Triplex diffinitio patientis

1^a est quod sit passio? Ceterum dicitur esse actus patientis, quia patientis est. Definitionem accipio, sed illam ita intelligendam uolo, ut non sit proprie actus: quia ut diximus in tractatu de Causis q. 1. a. 3. e. q. 3. a. 1. substantiam non est proprie causa: sed eadem actus, educationis que est productio nisi effectus & passio in subiecto uocatur passio, & actus, et perfectio subiecti, et sub ea consideratione constituitur proprium patientis.

2^a est, quomodo passio distinguatur ab actione? Non est dubium sola uirtute distinguere, quia passio nisi aliud est, quam eadem actio puta collocatio tria ponitur in subiecto, ut proxime dictum est, in hoc autem non consistit nisi distinctio rationis; ut patet. Q. est.

3^a est.

3^a est 4^a passio essentialis subiectum?
Affirmat, 2^a passio est actio eductiva ex il-
lam p^{ri}m^o p^{ri}ncipio quam à creatione distinguit, ad
eductiva essentia differre à creatione per ordinem ad
subiectum, ut dictum est p^{ri}ncipio p^{ri}ncipio & q^uo. 1°
Neque ulla est actio eductiva, qua non habeat
annexum illum r^{ati}onem essentialis; s. n. eductiva p^{ri}ncipio
in utraque p^{ri}ncipio ab hoc in hoc, i. ab agente in
subiecto; & in o^mnⁱ actione eductiva reperitur ille r^{ati}o
essentialis ad subiectum, in quo consistit p^{ri}ncipio, si con-
sideres, que se habet ex p^{ri}ncipio subiecti.

Dices ille r^{ati}o est dⁱca eductionis à creatione.
1° non est passio, 2^a p^{ri}ncipio est ens com-
pletum constituens p^{ri}ncipio & in sum ab actione. N^o
1° illum r^{ati}onem sumi posse dupliciter: 1° ut se habet
ex p^{ri}ncipio agentis, & tunc esse dⁱcam actionis adven-
ta: 2° ut se habet ex p^{ri}ncipio patientis, s. subiecti, &
tunc esse p^{ri}ncipio, & ens completum: ut dicitur de
linea, & superficie; imo de eadem entitate actio-
nis, ut est fluxus p^{ri}ncipio, qua est motus, & q^uo im-
pletum, & ut est cohesio ab agente, qua est
actio, & ut est receptio in subiecto, & est passio. N^o
2° r^{ati}onem ad subiectum esse p^{ri}ncipio: illationem uero talis
r^{ati}o esse dⁱcam actionis eductiva, q^uo o^mnⁱ actio edu-
ctiva infert p^{ri}ncipio, non ita actio creativa.

Disputatio 12^a
De vbi, & situ, durabile, & sⁱu.

Sectio I^a Explicante diffis et ubi in coi.

Suppono un vni coi, et cum lo q^a dari vbi q^a
sit modus intrinsecus rei consistens illam form^a in loco
imaginario. I. diffis est res ois ex na rei
ab alia dicta distulm et habeat vbi? *ly.* Et oia
a uia s. realia, sive modalia, et ois p^{er} tam phy-
sica, quam integrantes habeant in eodem compassiope-
culare p^{re}sentias ad spatium imaginarium, an sit
unum loc^o vbi, q^o immo officiali subiciant quant-
tatem, mediate uero reliquas entitates, qua ad
idem ipsorum spectant.

Hic 2^m existimant vbiq^{ue} varijs in locis,
s^{ed} p^{ri}ncipue t. p. d. 100. c. 7. d. 196. c. 3. et 4.
et t. 3. in 3. p. d. 109. c. 4. n. 29. cuiusd^{am} Rubius t.
Physic^o et tractu de na loci q. 5. a n. 73. et t^{er}mi disci-
mine, quod Rubius solum vbi^{am} realem perse epe in
loco contendat, et q^o sola vbi^{am} possit exire perse;
Vbiq^{ue} aut^{em} solum quantitate in loco per se epe de-
ferat, cetera rati^one quantitati, et iter vbi^{am} mit-
tine quantitate alibi exire: vbi^{am} uero vbi^{am}
et vbi^{am}, et parum philosophica subgilla.

Nominis suam, pra^{ter} ueritat^{em}, a more,
et p^{ro}ceptoris officio calumnias, et conu-
tia ut saepe alias asseruatis, eam acriter defen-
dit d. si. sect. 5. quem plerique *Phil.* de more nunc
sequenti, inter quos habet 1^m locum Surody in Phy-
sica

Sica

92
ria d. 14. sect. 4. Pr^o. 2^a ubi est mūs
intinseus rei locata, id non pot' esse talis, nisi sin-
gulis rebus ex nā rei dicitur, si noua rōne ubi an-
tione, ut patet; p' eor. 2°. 2^a ois entitas, q'
est in composito, non uerō sola subia, aut sola p'ri-
tias, reuera in se ipsa recipit motum, & transit de
loco ad locum, id uis motus intinseus est p'sentia
localis; q' cum res ois in se recipiat d'isum motum ab
alijs non est dicendum, qd' se non recipiat in se d'is-
sam p'sentiam localem: alioqui qd' aliquis uelitur
equo, non acquirit ubi, q' h' homo moueatur p'ri-
tus en' mouetur equus, & homo non mouetur nisi ad
illius motum; id autē nemo dicere audebit.

Ob 1°. Quidqd' est in composito p'ter
subiam, & quantitate mouetur per
auiens; p' n' acquirit p'sentiam p' se in loco. Dist.
auiens: mouetur per auiens; i. mouetur postquam a li-
u' p'ius mouetur, in auiens: mouetur per auiens; i. non
mouetur, id mouetur immobile, q' n' aliud mouetur, sicut
Angelus assistens celo, necq' auiens. In uim reuā
ois entitas, qua est in composito, moueatur in se,
debet et in se recipere triū intinseum motum, qui
est ubi.

Ob 2°. Anima ratiōis, quandiu est incor-
porea non pot' in se recipere motum, q'
ppriam p'riam motuam habet impeditam, p'ia uis
motuā corporis non pot' illam mouere, ut patet;
p' non recipit motum, & rōne neque p'prium ubi. No.
auiens: nam aia, sicut dum est in corpore, non illud se nisi
dependens a p'p'ia, illud it' en' quod rōne p'p'ia
corp'it

corpore, ita et se mouet per suam potiam, quod est cor-
pus se mouet

Ob 3.º. Hostia consecrata mouet, non
per Christi corpus in se, cum sic indiuisibile moueri,
q.º non recipit in se aliquid ubi, sed per ubi quantitati;
hostia ubi carit; et sub res alia, que sunt in quouis
composito per ubi quantitati; loco correspondens.
Nep. aius. Nam et potia motina sacerdotis, qui mo-
uet hostiam, eleuat ad mouendum Christi corpus, et
ducendo in illu suum ubi definitum; et spes igitur sa-
cerdotis habent e des uirtutem attractiuam, qualis
est in magnece q.º ferrum, ut Christi corpus intra
ipsa contentum secum xmpet habeant, et circumfer-
rant.

Ob 4.º. Actio ipsa punctiua presentia, i. mo-
tus ipse localis, non pot ubi car; per priam
suam potiam, q.º cum talis potia sit entitas aliqua
debet per aliam actionem ponui, et talis actio debet
et habere peculiarem presentiam, et sic de ceteris, ac-
pin.º exit pcessus infinitus, q.º n.º ois entitas, que
est in composito, habet peculiarem presentiam ad locu.
Hoc argum. est ualidissimum, nec hactenus solu-
tum est a Socianistis, quoy puiotas soluit non e
animus, nec otium referre, nos uero ex notis prijs
sape insinuat; facillime uimus negando aius.
Nam actio punctiua potia, et habet puiam presentiam, n.
qua non distinguit nisi uirtute ab ipsa actione,
acpin.º qua non indiget alia actione punctiua, et
et e non arguat pcessum infinitum. quod e. n.º ali-
qua res de se est debita ad habendum aliquam
effim

12
essum præterea, n' indiget alia præ, perquam habeat tan-
tem essum: si actio illa, quæ perit ubi, de se est
directa ad essendum in eo loco, & præterit esse productio
huius ubi in hoc loco; & non indiget aliqua præ à
se dicta, perquam sit in hoc loco: sicut actio eunctiva
ex eo quod sit productio huius præ in hoc subiecto, non indi-
get aliqua unione à se dicta, perquam sit in hoc
subiecto. In illa actio productiva præ hæbet peculiarem
speciem, si uirtute im' dicitur à se quæ est ad præ
aliã ubicationis aliena. De ipsa uero ubicatione
præ non est dubium perse esse in loco, cum sit
præter, & præterit determinatio huius corporis ad hunc locum.

Quæ diffinitio est de una re, ubicari quæ
per ubi alienum? Resolutio affirmatua
est de ubi alieno creato, ut patet ex simili de ubi
sua aliena d. 7. sec. 5. à G. Ob. 6.º. Si tñ illud
ubi alienum sit dicta immensitas, peculiaritatem hæ-
bet diffinitio: in qua R. R. uirtute negant, & præter-
nant aliquas implicationes, quarum ego subtili-
tatem percipere non possum: si sane malum
me mouet auctoritas, ut à scia uiri non recedam:
implicationem tñ non uideo: nam si quædam in cois-
tunt, quod unio in dictam immensitatem, & sub-
iectum creatum, non esse unio perse, si unio per ac-
ciem; ac si dicta immensitas faceret unum per
acciem, cum subiecto creato, & per uiam in hæret.

Hoc tñ aliud ego non reputo inueni,
nam et de facto Deus & mundus sicut sum-
pti faciunt unum per acciem, sicut duo homines bi-
narium. Aliud uero non sequitur ex tali unione,

9^a t³ illa unio esset per accidens, i. n^o faceret unum p^{er} se,
 e^t simpl^{iter} unius esset, q^ua non sunt extrema p^{ro}positi
 onata, t^{er} illa unio non esset nisi accidentialis, sed
 substantialis, q^ua utrunque extrinsecum esset substantiale: imo
 t^{er} illa unio esset nisi accidentialis, adhuc per illam n^o
 diceret^{ur} in sapere divina immensitas, q^ua unio f^uit ac-
 cidental^{is} ad substantiam non est inherencia illi, ut saepe
 diximus, e^t sicut in tractu d^e Causis q. 3. a. 4. e^t a. 5. e^t
 E. 3. e^t q. 4. a. 5. e^t Collet, si inhaeret per actionem edu-
 cionam, e^t o^{mn}i unio est pura unio, accipit cum ad ver-
 nam immensitatem nulla videtur actio, nulla in
 ea videtur inherencia: unio vero t^{er} non in-
 haeret in ipsa immensitate, sicut n^o inhaeret in
 verbo unito cum humanitate: t^{er} si inhaeret, id
 nos non reputamus inconueniens, ut patet ex q. 3. e^t cetera
 de Causis a. 6.

Suar. T. 1. in 3. p. d. 13. sect. 1. e^t Dico 2° 18,
 e^t d. 24. sect. 2. e^t Dico 3° e^t Ex quibus,
 e^t d. 31. sect. 1. e^t Dico 1° rationem generalem, ob quam
 nulla perfectio divina p^{ro}ter substantiam unius possit cum
 aliqua natura creata, existimat esse. Q^ua si alia perfe-
 ctio, inquit, ut est in Deo pertinet ad ipsius naturam (ut ita
 dicam) constitutionem: Deus aut^{em} non pot^{est} uniri crea-
 turae, q^ua t^{er} eadem natura, s^{ed} perfectio divina maneret ut effi-
 cial^{is} creaturae, q^uo esse nequit, q^ua Deus non pot^{est} esse ineffi-
 cial^{is} creaturae, ut patet, t^{er} accidential^{is}, q^uo et est impossibile, q^ua
 o^{mn}i perfectio divina est substantial^{is}, accipit neque pot^{est} uniri
 actioni superior^{is}, neque alium sub^{stant} esse accidential^{is}.

Ceterum nos non volumus, quod eadem perfectio
 divina unita creaturae maneret illi effi-
 cial^{is}, sed

nihilominus

1002